

PHẦN VIII

Gần sáng Huy mới trở về phòng, anh nhìn Đông Giao ngủ rồi thật nhẹ nhàng nằm xuống bên cô. Chiếc gối ôm dài ngăn cách giữa cô và anh.

Đông Giao nằm im thật lâu rồi mới trở mình lăn sát vào trong. Cô không ghen với Nguyên Phương, nhưng đó là một sự đau khổ ngấm ngấm. Lẽ nào vừa đoàn tụ với mẹ và em gái, cô lại phải chia ly. Nhưng nếu mãi cứ chịu đựng tình trạng này, cô chịu không nổi. Anh ở cạnh cô chỉ vì bõn phận. Cô hoàn toàn không muốn có một sự ràng buộc như vậy.

Tiếng gà xa xa gáy sáng, lại một đêm sắp đi qua.

Sáng nay Đông Giao dậy sớm nhưng Nguyên Phương còn dậy sớm hơn cô. Hai chị em gặp nhau dưới bếp. Nguyên Phương nói trước:

- Em và mẹ sắp về Sài Gòn. Em nghĩ làm đã mấy ngày rồi, không thể nghỉ lâu hơn được.

Đông Giao ra vẻ thản nhiên:

- Em và mẹ cứ về Sài Gòn đi, thỉnh thoảng chị sẽ lên thành phố thăm hai người. Em thay chị chăm sóc cho mẹ nhé.

- Chăm sóc cho mẹ là bõn phận của em mà.

Nguyên Phương nắm tay Đông Giao siết nhẹ:

- Chị đừng nên lạnh nhạt với anh Huy mãi thế. Em mong chị và anh ấy sẽ được hạnh phúc.

- Chị cũng mong như vậy. Để chị đi chợ mua quà cho mẹ.

- Thôi đi chị, ở Sài Gòn đâu thiếu thứ gì.

- Không được. Chị muốn mua những đặc sản của Tây Nguyên biếu mẹ. Phải chi chị luôn được ở cạnh bên mẹ như em thì thích quá. Má lớn cũng thương chị nhưng có lẽ tình cảm không được bằng như mẹ.

- Con gái lớn phải theo chồng chứ chị. Chị hạnh phúc là em vui rồi. Còn em với cái chân này, em không mong gì hơn là suốt đời được ở bên mẹ.

- Chị đi chợ đây, em ở lại lo thức ăn sáng cho mẹ và anh Huy nhé.

Đông Giao đi ra đường. Buổi sáng trời khá lạnh. Cô kéo cao cổ áo cho ấm. Một màn sương mờ mờ giăng phủ, hai bên đường thoang thoang mùi cỏ dại. Đông Giao ngậm ngùi nghĩ đến chuyện mình phải rời xa nơi này như mẹ của cô ngày xưa đã bỏ đi, làm một kẻ chạy trốn. Rồi Hoàng Huy sẽ quên cô thôi. Tiếc là vừa đoàn tụ với mẹ và em gái thì cô lại phải ra đi. Chia ly! Hai tiếng ấy vang lên làm lòng Đông Giao đau thắt.

- **Đ**ông Giao! Em đâu rồi?

Căn phòng vắng lặng. Đông Giao lại đi đâu nữa rồi. Huy ngạc nhiên toan quay ra thì lại thấy một tờ giấy dán trên bàn. Huy nhúu mày cầm lên, thì ra đó là thư của Đông Giao.

“Anh Huy!

Em suy nghĩ kỹ rồi. Nếu như em còn chung sống với anh thì cả ba chúng ta sẽ cùng đau khổ. Không có gì đau đớn bằng sống với người này, nhưng trái tim nhớ nhung một người khác. Lẽ ra em không nên có mặt trong cuộc đời anh, cho nên em chọn giải pháp ra đi. Em gửi lại cho anh tờ đơn ly hôn đã ký tên rồi. Anh hãy tiến hành thủ tục ly hôn rồi trở lại với Nguyễn Phương. Thời gian sẽ giúp em quên anh. Chúc anh và Nguyễn Phương hạnh phúc! Hai người nhớ chăm sóc cho mẹ giùm em.

Vĩnh biệt!

Đông Giao.”

Huy buông rơi tờ thư, ngã ngối trên ghế. Đông Giao đã bỏ đi rồi. Anh vẫn còn yêu Nguyễn Phương đó, nhưng anh sẽ không vì chuyện Đông Giao bỏ đi mà quay trở lại với Nguyễn Phương, lương tâm của anh không cho phép anh làm điều đó.

Huy lao ra ngoài. Anh còn chưa biết phải tìm Đông Giao ở đâu nhưng nhất định anh phải tìm gặp cô vì cô là vợ của anh. Sao em không cho anh một chút thời gian vậ Đông Giao? Anh biết là anh có lỗi với em nhưng giá con người đừng có tri thức, suy nghĩ gì cả...

- **A**nh biết là em sẽ đi tìm anh mà.

Minh Vũ tươi cười đỡ chiếc va li trên tay Đông Giao.

- Đã quyết định rồi hử Đông Giao?

Đông Giao gật đầu:

- Em muốn anh tìm giúp em một chỗ ở.

Rồi cô cười chua chát:

- Em có nhà của ba, của mẹ ruột, lại có em có má lớn vậy mà lại không thể ở cùng.

- Đừng lo, anh có một căn nhà để không kia. Anh sẽ cho em ở nhờ, không phải trả tiền thuê đâu. Bảo đảm Hoàng Huy không thể nào tìm thấy em.

- Tìm thấy em cũng có sao đâu. Em đã quyết định rồi là sẽ không thay đổi nữa.

- Tốt! Anh đưa em đi. Bây giờ gọi gì uống nhé. Em có muốn ăn gì không?

- Gọi giùm em món gì đó cũng được.

Minh Vũ gọi cho Đông Giao một tô phở, nhưng dường như cô ăn không biết ngon. Cô đã chọn cho mình con đường này sao lòng vẫn thấy buồn.

Ăn xong, Minh Vũ đưa Đông Giao đi coi nhà. Căn nhà Minh Vũ cho cô ở cũng khá rộng rãi, khang trang.

Đông Giao bước vào nhà. Cô khẽ thở dài khi nghĩ đến cuộc sống sau này của mình. Đông Giao không muốn nghĩ đến ngày mai cô sẽ sống như thế nào, nhưng chắc chắn cô đã chấp nhận là người thua cuộc. Cô sẽ quên được Hoàng Huy thôi, nhất định thế!

- Sao, căn nhà này nếu ở một mình, chắc là em mặc sức tung hoành rồi phải không?

Minh Vũ cười:

- Em thấy không. Em nhất định ly hôn với anh nhưng cuối cùng anh vẫn là người bạn tốt nhất của em những lúc em cần đến. Em khó tìm được người bạn nào như anh lắm nghe Đông Giao.

- Cám ơn anh đã đối xử tốt với em.

- Nếu cần gì thì cứ nói với anh, anh sẵn lòng giúp em.

- Anh cho em một chỗ ở như thế này đã là quá tốt rồi.

- À! Để anh đi mua cho em một ít thức ăn để sẵn trong tủ lạnh. Ở đây hơi xa chợ một chút.

- Dạ, vậy anh mua giùm em.

Đông Giao mở ví lấy tiền, nhưng Minh Vũ đã đẩy tay cô lại:

- Em làm gì vậy?

- Anh đi mua giùm em, em phải đưa tiền cho anh chứ.

- Có đáng bao nhiêu đâu. Nếu em còn xem anh là bạn thì mau cất tiền đi.

Đông Giao thở dài gấp ví lại. Minh Vũ đi ra xe. Anh ta vòng xe trở lại quán nước và tự thưởng cho mình một ly rượu. Giờ hẳn đã thành công trong việc tách Đông Giao ra khỏi Hoàng Huy và sung sướng nhìn thấy họ chia tay.

- Cho thêm một lon bia nữa đi.

Cô phục vụ mang lon bia đến cho Minh Vũ. Cô kéo ghế ngồi nhìn hặ́n ta:

- Anh đúng là một tên vô lại.
- Mắc mớ gì đến em.
- Con gái cũng vợ, con trai cũng nắm.

Minh Vũ cọt nhặ́:

- Nếu em bảo anh là dân đồng tính, thử đi với anh một đêm thì biết ngay thôi.

- Thôi đi ông nội! Ai mà không biết anh chỉ là dân đồng tính giả mạo.

Minh Vũ trừng mắt:

- Đây! Đừng làm cho anh phải nổi giận đó cô bé.
- Anh dám làm gì? Đánh em à?
- Đây có. Anh chỉ lôi em vào phòng, dần cho một trận thôi.
- Hứ!

Cô phục vụ ngoe nguẩy bỏ đi. Cô từng đi với Minh Vũ và phát sợ vì thói ăn chơi trác táng của anh ta. Ông trời thật bất công, kẻ giàu có quá nhiều tiền để phung phí, còn kẻ thì làm quần quật vẫn phải đói nghèo...

Minh Vũ trở lại với một túi thức ăn to đùng.

- Em có thể ăn trong một tháng luôn đó Giao.

Đông Giao nhăn nhó:

- Anh đâu cần phải mua cho em nhiều như vậy.
- Có sao đâu. Em cứ để ăn dần. Em buồn thì cứ mở truyền hình mà xem.
- Anh ở lại ăn cơm với em nghen.

Minh Vũ vui vẻ:

- Anh điên hay sao mà không ở lại.

Trong lúc Đông Giao loay hoay nấu cơm, Minh Vũ chơi điện tử, hò hét vang rần làm cho Đông Giao phấn khích chạy lên xem. Chính trò chơi này lần đầu tiên đó cô đã quen Minh Vũ. Thật ra quen anh ta, Đông Giao cảm thấy rất nhẹ nhõm, không cần phải dằn vặt suy nghĩ như lúc yêu Huy. Con tim thật bao giờ cũng phức tạp. Cô tưởng mình sẽ là vợ của Minh Vũ, nhưng rồi đêm tân hôn lại bỏ chạy trốn để rồi quen Hoàng Huy, có những ngày vợ chồng hạnh phúc đầm ấm. Có lẽ đến suốt cuộc đời cô cũng không thể nào quên được khoảng thời gian đó. Nhưng tất cả giờ chỉ còn là quá khứ.

- Giao ơi! Mùi gì khét quá.

Tiếng Minh Vũ kêu lên làm Đông Giao giật nảy người:

- Chết rồi! Em đang kho cá.

Đông Giao hoảng hồn chạy xuống. Cũng may là cái nồi bằng đất và cá trong nồi cũng chỉ mới bốc mùi.

Minh Vũ cười:

- Cá ba sa kho tộ, khét một chút mới ngon, không sao đâu.

Đông Giao phì cười lườm Vũ. Cả hai cùng cảm thấy nhẹ nhàng với tình bạn giữa hai người, nhưng Đông Giao quá ngây thơ không nhận ra, đó chỉ là một tình bạn giả dối.

- **C**ó tìm được chị Đông Giao không anh?

Thấy ánh mắt lo lắng của Nguyên Phương, Hoàng Huy chỉ biết đáp lại bằng cái lắc đầu.

- Anh đã đi tìm cô ấy khắp nơi rồi... Không có cô ấy. Chắc cô ấy vẫn còn đang giận, vài ngày sau nguôi rồi sẽ trở về thôi.

- Mẹ lo lắng lắm. Mẹ nói không muốn mới đoàn tụ mấy ngày rồi lại phải xa nhau nữa.

Huy cúi đầu. Đây hoàn toàn là lỗi của anh. Bây giờ Đông Giao đã bỏ đi, cũng gần cả tháng rồi mà vẫn không có một dòng tin nhắn. Có thể cô cũng đọc được tin nhắn trên truyền hình và trên báo, nhưng vẫn bướng bỉnh không chịu về.

Công việc ở nông trường lúc này đang vào vụ cho nên Hoàng Huy rất bận rộn, không thể suốt ngày lang thang ở thành phố đi tìm Đông Giao. Anh hy vọng qua một thời gian rồi Đông Giao sẽ quay trở về.

Việc Đông Giao ra đi trở thành bức tường ngăn cách Nguyên Phương và Hoàng Huy. Họ cư xử ỷ tứ hơn, không còn thân mật như thuở nào, nhưng giờ Đông Giao vẫn mịt mù bóng chim tăm cá.

Hoàng Huy xoay xoay chùm chìa khóa trong tay:

- Anh phải về nông trường hôm nay và có lẽ thôi không về thành phố nữa.

Nguyên Phương cúi đầu:

- Cứ quyết định như vậy đi anh. Nếu có tin tức gì của Đông Giao, anh nhớ gọi điện thoại báo cho mẹ biết để mẹ mừng.

- Ừ! Anh đi nhé! Bây giờ em có cần đến chỗ làm không, anh đưa em đi.

- Cũng được. Anh đợi em một chút.

Nguyên Phương vào trong thay quần áo rồi trở ra với chiếc jupe dài phủ đến chân và mái tóc đã cột gọn gàng. Vẫn là Nguyên Phương ngày nào. Huy quay đi cố nén cảm xúc vào lòng.

- Em xong rồi, chúng ta đi thôi anh Huy.

Huy đưa Nguyên Phương đến chỗ làm. Anh mở cửa xe cho cô bước xuống và nắm cánh tay cô:

- Em hãy giữ gìn sức khỏe Phương nhé. Ban đêm đi về nhớ cẩn thận.

- Dạ, em biết. Anh đi đi. Anh cũng phải giữ gìn sức khỏe nhé.

Huy siết nhẹ bàn tay Nguyên Phương một cái rồi buông ra.

- Em vào đi!

Huy xót xa nhìn theo dáng đi khập khiễng của Nguyên Phương một lát rồi lái xe đi. Bên kia đường, Đông Giao đứng nhìn họ. Những gì cô vừa trông thấy cho cô biết là mình đã quyết định đúng, cô bỏ đi là hợp lẽ. Họ vẫn gặp nhau thường xuyên. Bất giác, nước mắt Đông Giao trào ra.

Minh Vũ nhăn nhó:

- Cái gì cũng là do em hết. Đã quyết định bỏ đi rồi còn muốn nhìn thấy họ. Rồi khi nhìn thấy họ bên nhau thì lại đau khổ, khóc lóc.

Anh ta đưa cho Giao một chiếc khăn giấy:

- Bây giờ sáng tỏ rồi phải không? Đi ăn rồi đi nghe nhạc cho đỡ buồn nghen.

Đông Giao cầm lấy khăn giấy. Cô chặm nước mắt rồi gật đầu. Minh Vũ cho xe chạy đi, tấp vào một phòng trà. Ở bên ngoài mà tiếng nhạc bên trong vọng ra âm ỉ, không gian sôi động như muốn giúp Đông Giao xua tan những nỗi phiền muộn trong lòng.

Minh Vũ gọi rượu còn Đông Giao thì cứ uống cạn những ly rượu Minh Vũ rót cho mình. Khi anh ta kéo cô ra sân nhảy, cô cũng không phản đối. Nhảy như điên.

- Em say rồi anh Vũ. Anh đưa em về giùm đi.

Minh Vũ gọi tính tiền rồi dìu Đông Giao rời khỏi phòng trà. Anh đặt cô ngồi ở băng ghế sau.

- Em ngồi được chớ Đông Giao?

- Ừ...

Minh Vũ chạy xe mới được một quãng thì Đông Giao đã ngã ra nệm ghế, mắt nhắm nghiền.

Minh Vũ cười nham hiểm. Đã đến lúc hắn ta khiến cho Hoàng Huy phải nếm mùi đau khổ rồi.

Bình tĩnh lái xe về nhà, Minh Vũ bẻ Đông Giao vào. Anh ta đặt Đông Giao nằm xuống giường rồi lay nhẹ vai cô:

- Giao, anh về nhé!

- Ồ.

Thay vì ra về, Minh Vũ đóng cửa nhà lại. Anh ta đứng nhìn Đông Giao đang chìm trong cơn say, ngồi xuống giường, đưa tay vuốt nhẹ mặt cô, mơn man đôi má đỏ bừng vì rượu của Đông Giao rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

- Anh... Huy...

- Anh đây.

Tắt ngọn đèn, Minh Vũ nằm xuống cạnh Đông Giao.

Cảm giác lạnh lạnh và nặng nặng trên ngực mình làm Đông Giao thức giấc. Cô mở mắt ra và hoảng hốt khi thấy Minh Vũ đang nằm cạnh cô, anh ta đang ôm cô mà ngủ.

Hất mạnh Minh Vũ ra, Đông Giao ngồi dậy. Cái hất mạnh của cô làm cho Minh Vũ thức giấc. Hắn ta cười thản nhiên:

- Sao không ngủ nữa đi?

- Tôi hỏi anh, như thế này là thế nào?

- Sự thật như em đã thấy rồi đấy. Anh muốn chứng minh cho em biết, anh hoàn toàn không phải là dân đồng tính. Anh thích đi với mấy kẻ đó vì họ cho anh một cảm giác khác, thế thôi. Đêm qua thật, ... tuyệt vời, phải không?

Đông Giao lịm người cay đắng. Có phải đây là sự lựa chọn của cô hay không? Cô đã từ bỏ Minh Vũ về làm vợ Huy để rồi bây giờ lại rời bỏ Huy về làm vợ Minh Vũ.

- Ngủ tiếp đi, còn nghĩ ngợi gì nữa.

Minh Vũ kéo Đông Giao nằm xuống. Cô không chịu mà ngồi bật dậy.

- Tại sao anh lại cư xử như thế này với tôi?

Minh Vũ cười nhạt:

- Hình như em đi là để dọa Hoàng Huy hay sao? Thật sự em chỉ muốn biết hắn có đi tìm em, có nhớ nhung em hay không thôi chứ gì.

- Anh im đi! Đó là chuyện của tôi.

- Anh muốn chứng minh cho em thấy, anh không phải là dân đồng tính. Anh chỉ thích ăn chơi bốn mùa vậy đó.

Đông Giao ghé tởm nhìn Minh Vũ. Quả thật cô đã nhìn lầm hấn ta. Giống như một kẻ cố đi tìm sự thật, đã có lời khuyên cáo đừng quay đầu lại nhưng cô đã quay đầu lại. Cô đã quay đầu lại nhưng không ngờ lại quay vào một ngõ cụt và bây giờ chẳng lẽ cô phải quanh quẩn trong cái ngõ cụt do mình chọn lựa suốt đời hay sao?

- Bây giờ em muốn thức suốt đêm phải không? Được, bây giờ anh với em thi đua uống rượu nhé, ai gục trước là người đó thua, người thắng có quyền bắt người thua làm theo ý mình.

Nói rồi Minh Vũ nhồm dậy đi lấy rượu. Hấn ta rót đầy ly:

- Nào, cụng ly!

Kẻ gục xuống trước vẫn là Đông Giao. Hai kẻ say nằm kề bên nhau...

Lại uống rượu! Đi với Minh Vũ, Đông Giao trở thành kẻ sành rượu và uống rượu như uống nước. Rượu trở thành một phần không thể thiếu của cô. Khiêu vũ rồi uống rượu, say rồi lại lăn ra ngủ, cuộc đời xoay chuyển thế nào không quan trọng nữa. Những cuộc vui suốt sáng thâu đêm, lầy đêm làm ngày lầy ngày làm đêm khiến cô ngày thêm sa đọa.

Ôm Đông Giao, Minh Vũ suồng sã hôn lên môi cô:

- Em thấy không, cuộc sống của anh luôn sôi động và thoải mái. Em tội tình gì phải ưu tư, suy nghĩ. Cuộc đời này có bao nhiêu năm đâu, phải biết hưởng thụ chứ. Đó là quy luật của bọn anh.

Ngà ngà say, Đông Giao cười phá lên, giọng của cô nhừa nhựa:

- Phải, cuộc đời có bao nhiêu đâu, tại sao chúng ta không vui lên và chơi cho hết mình chứ.

Vừa nhảy nhót, Đông Giao vừa hò hét âm lên. Cô nhảy cho đến lúc mệt nhoài. Cô để cho Minh Vũ mặc tình lợi dụng thân xác mình để đến khi tỉnh giấc, nổi đau đớn và phiền muộn lại càng thêm chồng chất. Cô nhớ những ngày tháng sống chung với Huy, nhớ căn nhà ở nông trường. Những đêm mưa gió ào ạt, những hạt mưa rơi mạnh trên mái tôn, sấm chớp âm âm, cô nằm rúc người trong lòng Huy. Lúc đó sao mà hạnh phúc và ấm áp đến thế.

Tháng ngày hạnh phúc sao đi qua mau quá, để chỉ còn lại là nước mắt.

“*Khi con tim vỡ tan
Đã xa rồi, tình yêu còn mãi
Anh yêu ơi có hay
Lệ biệt ly mắt môi nồng cay
Khi em đã xa anh
Có hay chẳng con tim giá băng
Gọi thầm tên anh*”.

Nước mắt Đông Giao rơi nhạt nhòa. Con đường trở về của cô, cỏ đã mọc lấp đầy mắt rồi.

Hai người phụ nữ nhìn nhau. Hơn hai mươi năm rồi, họ mới gặp lại nhau.

Tóc cả hai đều đã điểm sợi bạc. Bà Nga lên tiếng trước:

- Em về đã lâu nhưng cứ đắn đo mãi mà không dám đi gặp chị. Em sợ Đông Giao bị tổn thương, nhưng cuối cùng, sự việc lại càng tệ hại hơn. Bây giờ thì nó bỏ chồng đi lang thang mắt rồi.

Giọng bà chùng xuống đau đớn. Bà Lam đặt tay mình lên tay bà Nga:

- Chị cứ ngỡ là em đã chết.

- Hồi ấy em cũng định như thế, nhưng khi bỗng con xuống nước, dòng nước lạnh khiến cho ý thức sinh tồn của em bùng lên. Thế rồi em qua sông, bước lên bờ đi tiếp. Mới đó mà đã hai mươi năm.

- Rồi em sống thế nào?

- Em buôn bán, làm công... sau đó vào giúp việc cho một gia đình giàu có. Họ đi vượt biên, cho mẹ con em đi theo.

Bà Lam cười buồn:

- Thế mà em lại dạy con hay hơn chị. Còn chị, anh Quang tưởng chị là người bức tử em và con bé nên luôn cư xử lạnh nhạt với chị. Chị đã giáo dục Đông Giao theo ý mình, sống bất đắc chí. Chị nuông chiều nó quá. Chị có lỗi với em. Em bảo với Hoàng Huy cố gắng tìm con bé và khuyên nó quay về.

- Em biết mà chị.

Một khoảng tối mông mênh bao trùm. Hai ý nghĩ cùng quay về quá khứ đớn đau và đầy nước mắt.

Tình yêu luôn mang hương vị mặn của nước mắt...

- **B**ác sĩ!

- À! Kết quả bảng siêu âm xét nghiệm cô đã có thai.

- Có thai?

Đông Giao sùng sốt, vị bác sĩ vui vẻ:

- Thai được mười hai tuần lễ.

Mười hai tuần lễ, có nghĩa là đã ba tháng. Khi cô rời nhà Hoàng Huy, lúc đó bào thai được hơn một tháng, vậy mà cô không biết gì hết.

Đông Giao cúi đầu chua xót. Và nếu biết như lúc ấy cô có mang, cô sẽ ở lại ư, chuyện gì sẽ đến? Những ngày tủi buồn và đồng sàng dị mộng nối tiếp và nối tiếp?

Cầm tờ xét nghiệm đi ra, sực nhớ đến Minh Vũ, Đông Giao định cất vào túi áo. Minh Vũ đã bước tới, anh ta giật tờ giấy trên tay Đông Giao.

- Sao rồi?

Anh ta cúi đọc lên tờ xét nghiệm và quay nhìn Đông Giao, hai đôi chân mày nhíu lại. Tuy nhiên anh ta thản nhiên xếp lại, và bỏ vào túi áo của mình.

- Ra ngoài này mua thuốc rồi về.

Đông Giao lặng lẽ đi theo. Đầu óc cô rối tung, không biết mình nên làm gì nữa. Trách Minh Vũ ư? Tại sao anh ta lợi dụng lúc cô say rượu để chiếm đoạt cô?

Anh ta chỉ là một tên đồng tính giả hiệu mà cô lầm tin. Quay về cũng không được mà bỏ đi cũng không xong. Cô sẽ sống ra làm sao, khi mà cô không có nghề nghiệp gì hết, học hành dang dở?

Mãi cho đến lúc về nhà, Đông Giao mới ngồi trước mặt Minh Vũ. Cô nói:

- Ngày mai tôi sẽ đi.

Minh Vũ trừng mắt:

- Cô định đi đâu nữa? Lần này không có chỗ cho cô chạy trốn nữa đâu. Hay là muốn quay về với thằng Huy.

Đông Giao ứa nước mắt:

- Anh xem tôi là hạng người nào mà quay trở về với anh Huy nữa?

Minh Vũ nhún vai:

- Cô muốn đi tôi cũng không cho đi đâu.

Minh Vũ đứng lên, anh ta đi lại ngồi chung ghế với Đông Giao, thái độ trở nên ngọt ngào dịu dàng:

- Anh có nói là anh không cần em đâu, con của Hoàng Huy cũng như con của anh. Anh sẽ lo thủ tục ly hôn cho em và Huy. Nên nhớ, anh muốn đứa bé đó là con của anh. Em rõ chưa?

Ôm qua vai Đông Giao, anh ta hôn vào má cô:

- Vui lên nào, sắp làm mẹ phải vui lên chứ. Nào, cười lên!

Nụ cười trên môi Đông Giao như mếu. Lòng cô thấy lạnh và buồn, không có cái hạnh phúc và niềm vui khi sắp làm mẹ.

- **M**ẹ! Con báo cho mẹ một tin mừng. Con sẽ cưới vợ.

Bà Phương nhìn Minh Vũ, không mấy tin lời anh ta. Con của bà, bà quá hiểu rõ, có khi nào nó nên người đâu.

- Mẹ không tin con?

Minh Vũ ôm qua vai bà Phương.

- Mẹ sắp được lên chức bà nội rồi. Tuy nhiên con không đòi hỏi lần này cưới vợ rình rang, đây chỉ là chuyện “châu về hiệp phố”.

Nhìn thấy nét mặt ngẩn ngơ của mẹ mình, Minh Vũ cười phá lên:

- Mẹ làm gì như người đi lạc đường vậy. Nhưng mà thôi, chỉ cần là sau khi cô ấy sinh, con được hưởng di chúc để lại, con sẽ chia cho mẹ một phần ba. Con đang vui quá đi mẹ ơi.

- Nhưng lần này, con nên làm người đàn ông hoàng, đừng ăn chơi sa đọa nữa con ạ.

- Con biết rồi. Mẹ tin con đi. Bây giờ con sẽ giới thiệu với mẹ, cô con dâu của mẹ, mẹ nhớ đừng ngạc nhiên nhé.

Minh Vũ bước ra cửa gọi Đông Giao, cô còn ngồi trong xe.

- Vào đây đi Đông Giao!

Đông Giao ngập ngừng bước xuống, cô không thấy xa lạ với căn nhà này. Chính từ nơi này cô đã trốn ngay đi trong đêm tân hôn, không ngờ hơn một năm trôi qua, lại về chốn cũ.

- Ngại à?

Minh Vũ nheo mắt, anh ta nắm cánh tay Đông Giao dặt vào, cô khép nép cúi chào.

- Dạ... con chào bác!

Bà Phương há hốc mồm ra, rồi cười nhạt, giọng châm biếm.

- Hèn nào, con nói với mẹ là châu về hợp phố. Liệu đứa bé có phải đúng cháu nội của mẹ không Vũ?

- Tại sao không? Mẹ chỉ cần biết là mẹ có tiền, đủ rồi mẹ ơi.

- Được, mẹ chấp nhận. Tuy nhiên mẹ muốn Đông Giao về đây ở để mẹ chăm sóc cháu nội của mẹ.

- Con tùy mẹ quyết định mà.

Quay sang Đông Giao, Minh Vũ nói ra như ra lệnh:

- Được chứ Giao?

Đông Giao không vui, nhưng cô còn sự lựa chọn nào khác hơn bây giờ, khi cô không muốn về bên những người thân của mình. Minh Vũ bây giờ chính là cái phao cô cần bám víu vào.